

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Recepció de la flama del Canigó

Palau del Parlament, 23 de juny de 2013

La presidenta

Bon dia a tothom. Vull saludar primer la senyora Muriel Casals, presidenta d'Òmnium Cultural; les diputades de Convergència i Unió, Esquerra Republicana i la CUP, Àngels Ponsa, Alba Vergés i Isabel Vallet; l'alcalde de Corbera de Llobregat, poble assidu, tradicional, que sempre ha estat aquí present; l'exalcalde i regidor ara, i tots els regidors i regidores, i l'alcalde, de Sentmenat; els encarregats d'aquesta festa tan bonica i tan tradicional; totes les persones que veniu d'arreu de Catalunya i d'altres llocs de parla catalana, i que veniu, com cada any, a portar la flama del Canigó i fer-ne la celebració, i aquests nens i aquestes nenes tan macos, que ja han acabat l'escola, que tenen una cara tremenda perquè passaran vuitanta dies de vacances, eh?, i avui és quasi el primer dia, i aquesta nit, revetlla de Sant Joan, petards, coets, bombetes... Ui, ui, ui, les mames i els papes, i els avis, a córrer, eh? I a menjar coca, també. Ah! D'acord –d'acord. I moltes gràcies per les plantes i per portar-me la flama del Canigó. Després parlarem de la flama del Canigó i parlarem d'aquesta revetlla i d'aquesta festa, d'acord?

Salutacions a tots i benvinguts al Parlament de Catalunya, que cada any, des del 1980, celebra aquest acte, i ho fa gràcies i de la mà d'Òmnium Cultural. Dono la paraula en primer lloc a la presidenta d'Òmnium, la senyora Muriel Casals.

(...)

I ara en Guillem Carol –que ha vingut del cim del Canigó i que, com ens ha dit abans, encara que és molt jove, està molt cansat, perquè fa gairebé dos dies que no dorm, i aquesta serà la tercera– llegirà el missatge d'enguany, que és d'un català que va rebre la medalla d'or de la Generalitat per totes les seves publicacions, els seus llibres, fets pensant en moltes poblacions i moltes comarques de Catalunya: mossèn Pladevall.

(...)

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Dues paraules per acabar els parlaments i poder baixar a saludar el gegant i la geganta, que es diuen Antoni i Magdalena. N'hi ha cap, d'Antoni, per aquí? No. I de Magdalena? Vaja, són noms, ja, una mica antiquats, veig. Hi deu haver Míriams, i Mariones, i Miquels... I Joans? D'acord, que ens convidin a la coca de després. Oi que sí? Molt bé.

Doncs ja heu sentit, com cada any, i els que heu vingut per primer cop l'heu sentida avui, la història de la flama; el perquè surt d'una muntanya, que és la muntanya del Canigó, i en baixa, i moltes persones porten les torxes... Totes parlen la mateixa llengua, i totes volen la unitat, i totes volen la llibertat, i totes –totes– volen decidir el seu futur. I aquest és l'esperit de la flama del Canigó: tornar a estar junts, com una família. Quan una família es baralla tens un disgust molt gran, perquè t'has barallat amb la teva filla o amb el teu pare. Tens un disgust tan gran que no te'n surts. Fins que un dia fas les paus i dius: "Això sí que és bonic."

Doncs el mateix. Totes les persones, tots els pobles, totes les comarques, de parla catalana en un dia com el d'avui recorden quan van estar junts. I ho recorden amb il·lusió. I com diu Pladevall, la flama del Canigó ens abranda perquè estiguem units, perquè siguem forts, perquè perseverem, perquè no ens ataquin més i perquè siguem el que volem ser. I per això cada any, i és bo, ho celebrem i ho recordem.

I, a més, ho recordem un dia de festa, perquè el dia de Sant Joan és una festa molt important a Catalunya, als Països Catalans. A tot arreu se celebra la revetlla de Sant Joan des de fa molts anys –molts anys. Aquí hi ha els pares i els avis, que recorden encara, com deia abans Muriel Casals, quan agafàvem mobles vells, una cadira trencada, un tros de fusta... Anàvem als fusters del barri a demanar si tenien res per poder cremar. Jo recordo una cadira que la guardàvem per al dia de Sant Joan. I anàvem als terrats de les cases i fèiem foc. I de petards, no gaires, eh? Ara n'hi ha molts més. I vigileu, eh?, vosaltres, amb els petards, i els coets, i les bengales, i les traques. Vigileu, eh? Feu el que diguin els pares. De bombetes, en podeu tirar tantes com vulgueu. Als peus –als peus–, eh? D'acord? I a menjar coca i a recordar que sou catalans, que viviu a Catalunya. Catalunya és un país molt gran per la gent, molt gran pels sentiments. És molt petit per la geografia. Però té de tot: té mar, té muntanya, té plana. Té de tot. És el millor país del món. Oi que sí? Molt bé. El millor país del món. I volem que encara sigui més gran, més bonic i més lliure. Oi que sí? Molt bé. Doncs, escolta, hi estem tots d'acord.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Doncs avui hem d'aprofitar, des del Parlament de Catalunya, per demanar unitat, per demanar que tots els partits polítics que hi ha en aquesta casa –i que sovint ens posem d'acord, altres vegades no– ens posem d'acord per Catalunya. Malgrat la crisi econòmica, i malgrat la crisi social, i malgrat totes les crisis, no podran amb nosaltres. Oi que no? I guanyarem. Perquè durant molts anys –molts anys– Catalunya ha passat tot tipus de situacions difícils i se n'ha sortit. Vull recordar un president del Parlament, que ja no és viu, un dels primers presidents del Parlament, que va escriure una cosa que jo ara moltes vegades la tinc present. Deia el següent: "Catalunya s'ha equivocat moltes vegades i ha rectificat. I s'ha tornat a equivocar i ha rectificat. Però el que és claríssim és que Catalunya no és un país vulgar, perquè si hagués estat vulgar ja no existiríem. És un país especial, capaç de sortir-se'n, capaç de caminar, d'ensopegar i tornar a sortir-se'n." I en aquest moment, tenim una voluntat clara de tirar endavant i que el país sigui, com us he dit abans, el millor del món.

Doncs anem a fer la celebració, ara, a saludar els dos gegants, a anar passant la flama a totes les persones que volen encendre les torxes per portar-la als seus pobles, als seus districtes, a les seves comarques, i celebrar aquesta nit la revetlla de Sant Joan, i recordar en família que cada any –cada any– fem aquesta celebració. I a menjar coca, que avui convida el Parlament. D'acord? Molt bé, vinga.

Una cosa que m'he oblidat, una cosa molt important per a les nenes, les noies, les dones: avui hi ha la presidenta d'Òmnium, una senyora; la presidenta del Parlament, una senyora; tres diputades, dues alcaldesses... Escolta'm, manem les dones avui, eh?